

תפלה ותורה

א

התפלה משמשת להכניס את כל התורה וכל העבודה, כל החכמה וכל ההופעה, בתכונה טבעית, ומעמד נפשי קבוע, והיא חיי השעה, כלומר, שמחיה את השעה, להיות עומדת ישר מול יניקת שפע חיי עולם. אבל התורה חיי עולם היא, למעלה מהטבע, וכשיש טבע או מעלת הנסים גדולה ועליונה מאד, אבל כשהטבע מתדלדל נקראים הנסים טרחא כלפי שמיא וגרעון של שינוי סדרי בראשית, "כמה גרוע אדם זה" (שבת נ"ג:). והננו מתפללים להעמיד את הטבע, למען יהיו כל חיי עולם מבוססים אצלנו ומכוונים לקביעות תכונת חיי שעה, המופיעה תמיד בקרבנו, "כל הנשמה תהלל יה", על כל נשימה ונשימה הילול כיוחד, ומתכפל שעה ועולם והיה לשעשוע. "בחקותיך אשתעשע — ואשעה בחקיך תמיד".

ב

התפלה היא מלמטה למעלה. כיצד, מתוך אותו המעיין, המלא קדושה טבעית, שבלבנו, הרינו דולים, מוציאים את הרגשותיו העדינות מן הכח אל הפעל, מכוונים לרוממן ולשגבן, לטהרן ולקדשן בקדושת הטהרה העליונה, הכוללת כל הקדושות וכל הטהרות, כל החכמות וכל הדעות, כל הבינות וכל המחשבות, והננו עולים, וכמה שיגדל שכלנו, כמה שיזדככו מדותינו, כמה שיהיה האופי של הדבקות האלהית יותר חזק בחיים, ברעיון וברצון, במזג ובטבע, בתולדה ובתכונה, — ככה זורחים יותר האורות המתגלים בנו ע"י הבעותינו התפלתיות. וכל-מה שנרד יותר לתוך עומק הענין הנערץ והנשגב הזה, לתוך תהום פנימיות נפשנו וכל גדלו ועזו, הננו יכולים למוד בקוים יותר מדויקים את עליותינו במהלך התפלה. וכשאנו עולים עולים עמנו כל שרשי הויותינו, כל ענפי נשמותינו, כל קוי החיים השופעים ממהותנו וכל מקורות החיים המפכים עלינו, עד הביאם אותנו אל המהותיות הפרטית שלנו, והכל מתברך, הכל מתעלה, הכל מתקדש ומתרומם, הכל שמח שמחת ישרים, הכל עלז עליצות קודש, והטבע של הקדושה מתעלה ומזדכך, עד שהוא בא לכלל אופי הכרתי, לאופי שכלי פועל שאיננו עוד נפעל, חפשי ושלט ורודה בכל מרחבי החיים. זהו משפט התפלה. ובתורה הננו עוסקים בשילובי חיים מלמעלה למטה, מרום-פסגת השכל

בר יצחק אמר
זברים כפולים
ות מקומו, ויש
זהם אין השני
מכוננת לענין
פולים, שעכ"פ
צריכה זהירות
אדם בהוללות
הרחנית ע"י
וטהורים בדעת
נסקים הזמניים
ורבית מרוממת
הורים, תכון
דרכי האדם
שעיקרה הוא
לבבכם. אמנם
שלמות חילם
שחרית מעירה
את ד' ואהבתו,
י' "ואצפה" כי